

AFFET MUTLU OL!

İnsan korkuları ile yüzleşmedikçe etrafındaki sevdiklerine ve kendini sevenlere zulmeder. Aklın yolu birdir. Doğru hareket etmeye engel ise duygulardır. Duygularının esiri olanlar her zaman yanlış yaparlar.

Aile; iki taraflı akrabaların koruma çemberinin içinde kuralları ve sınırları olan, kadının ve erkeğin sorumluluklarını yerine getirmesi ile mutluluğu artan, içinde civil civil çocuk seslerinin olduğu kurumdur. Nasıl ki kadını ve erkeği mutlu olmayan aile parçalanmakla karşı karşıya ise toplum da yok olmaya mahkumdur. Bir bina temelsiz, toplum da ailesiz olmaz.

Aile danışmanı olmam acı tecrübeleri, dört duvar arasında yaşanan acıları direk birinci ağızdan dinlememe sebep olmaktadır. Geçmişte yaşanan acılarımızı silmekte ne kadar zorlandığımızı, affedememenin aileleri ve bireyleri çaresizliğe ittiğini göstermektedir. Kendi hatalarımızı görmemeye, yaptığı yanlışlara sebepler aramaya da sebep olmaktadır.

Hayat seçimlerden ibarettir. Mutlu olmayı seçmek, güçlü olmanın ancak mutlu olmakla ve affetmekle olduğu bilinmelidir. Güçlü ve haklı olmak uğruna yıkılan ailelerin arkada bıraktıkları bu ümmetin yitik çocuklarıdır. Bizi bu durumda bırakan da egolarımızı tatmin etme yarışında olmamız, gücümüzü göstermek için haksızlıklar yapan bireyler haline gelmemizi tek dünyalı yaşamamızdır.

Allah var, hesap var, ölüm var!

Halbuki geçmişte acı yaşamayan kimse yoktur. Acılar imtihanın bir parçasıdır. İnsan olarak dünyaya gözlerini ni açan herkes ya insan kalır ya da mazeretlerin arka-

sına sığınarak hayvandan da aşağı olur. Zira hayvanlar yaratını inkar etmediği gibi hiç kimseye zulmetmezler. Sorumluluğunu ihmal etmediği gibi sınırını bilirler. Kimsenin hakkına girmedeği gibi kimseyi gücü nisbetinde hakkına girdirmezler.

İnsanlığını unutup kendine zulmeden, bu da yetmiyormuş gibi etrafındakilere hayatlarını çekilmez kılan kişilerin yaptıkları için sundukları bir çok mazeretleri vardır. Geçmişinde acıların olması, travmalarının kendisini bırakmaması, bu durumda kendisinin suçunun olmaması, bilinç altının etkisinden kurtulamaması, genlerden kendisine geçenlerin etkisi, büyüklerin, kültürün, toplumun algıları vs... Arkası kesilmez mazeretlerin hata yapanın kendini temize çıkartma gayreti vardır.

Ne acıdır ki bütün bu söylemler insanı kendinden uzaklaştırmaktadır. İyileştireceğine yaraları daha da derinleştirmekte ve yanlış yapması için her zaman sebepler buldurmaktadır. Kendini temize çıkartmaktadır. Lakin içten gelen vicdanının sesini bastırtamamaktadır.

Herkes insan doğar lakin insan kalamaz!

Herkes severek evlenir lakin aile olamaz!

İnsan doğmak bir seçim değildir. Lakin insan kalmak bir seçimidir. Evlenmek de bir seçimin ürünüdür. Sağlıklı insanın yapacağı seçim ise insanı aile kurmada ilerletir. Seçimini iyi yapmış olan sağlıklı insan da her

ne kadar büyük acılar yaşamış olsa da, kötü olmamak için mazeretlerin arkasına sığınmamalıdır. Aksi takdirde seçimi her ne kadar iyi olsa da iyi davranmadığı için kendisini rezil edecek, geçmişten özenle bu zamana kadar getirdiği mevkiini, makamını, malını, bütün varlığını elinden kaybedecektir. Korkuları ile de yüzleşecektir.

İnsan korkuları ile yüzleşmedikçe etrafındaki sevdiğine ve kendini sevenlere zulmeder. Aklın yolu birdir. Doğru hareket etmeye engel ise duygulardır. Duygularının esiri olanlar her zaman yanlış yaparlar. İçlerinden gelen sesleri bastırırlar.

Cesur olmak ancak insanın kendisiyle yüzleşmesiyle olur. Hayat o kadar kısadır ki bir gün ölümle ile karşı karşıya kalındığında yüzleşmek için geç kalınmış, arkada kapanmayacak acılar bırakarak ahiretteki kötü akıbet hazırlanmış olabilir.

Unutulmamalıdır ki başımıza acı tatlı her ne geliyorsa kendi yaptıklarımızdandır. Hak etmediğimizi düşündüğümüz her yaşanmışlık aslında bizim imtihanımızdır. Kazanımımızdır. Tecrübemizdir. Değerlendirilmeliyiz.

Yaşanılan bütün güzellikleri "bu benim hakkım", şer olarak nitelenenleri de "ben bunu hak etmedim" diye düşünmek ne kadar doğrudur?

Halbuki Rahman "bizim şer gördüklerimizde hayırlar vardır" demektedir. Bu güzellikleri görmeyi de doğru ha-

reket etmeye ve doğru adresten istemeye bağlamıştır.

Asıl mesele tam da bu noktada başlamaktadır. Karşıdakinin değişimi üzerine kurulan mutluluk hayallerinden sıyrılmalı, öncelikle hatalar kabul etmelidir. Aksi takdirde hatalarımızı görmezsek kendimize haksızlık yaptığını düşündüklerimizi af edemeyiz...

İnsan kalma mücadelesi veren, içinde bir çok acıları büyüten, hayatın yükünü kaldıramayıp depresyonlara girme eğilimi olanların kendine yapabileceği en büyük iyilik affetmektir. Kendisine haksızlık yaptığını düşündüğü kişiye vereceği en büyük ceza, affetmektir.

Lakin affetmek hiçte görüldüğü kadar kolay değildir. Batı düşünürü Laurence Sterne "*Yalnız cesurlar af etmeyi bilir. Korkaklar hiç bir zaman affetmezler, af onların tabiatında yoktur.*" der. Aslında bu tespit pek de yabana atılacak cinsten değildir.

Affetmek insani özgürleştirdiği gibi, geçmişin kölesi olmaktan da kurtarır. Affetmemek ise insanı "Kurban psikolojisi" içinde bırakır. Bunu hak etmedim düşüncesi, insanın özgüveni yok eder.

Sonuçta kazanmak da kaybetmek de mutlu olmak da mutsuz olmak da bizim özgür irademizle yaptığımız seçimlerimizdir. Yaşadığımız hayatın sorumluluğunu üzerimize almak, başkalarının bize layık gördüğü hayatı yaşamamaktır.